

De col·laboració

Divagacions

per

J. FONTBONA

ENQUANY s'ha celebrat, com d'habitud, seguint el precepte estatutari, l'Assemblea de delegats del Sindicat de Metges de Catalunya i també, com d'habitud, unes hores, uns dies, unes setmanes abans bufaren vents de fronda. En penyes mèdiques, en converses isolades, rumorejaven constantment malestars i amenaces endògenes i exògenes; revivia per moments l'esperit d'inquietud i de lluita en tots i cadascun dels terrenys; semblava talment com si la gran obra de germanor hagués de trontollar, com també semblaven aquilatar-se tant el concepte fonamental més important, com el més petit detall de tràmit per tal d'embranchar la magna Institució i, quin ha estat el resultat? El raonable, el lògic, aquell que malgrat tot i contra tot havia d'ésser, i més tractant-se d'una convivència anímica de germans professionals, la qual, en darrer terme, sempre deixa al marge el bé o llança per la borda tot allò que només sigui baixa manifestació de personalisme i d'individualisme.

De la darrera Assemblea, el Sindicat de Metges de Catalunya i totes les seves Institucions n'han sortit amb el sagell de la seva força, de la seva pròpia potencialitat, del màxim de garanties per al present i per a l'esdevenidor.

Cal ara que per a assolir-ne el major rendiment, cadascú dels assistents, en les hores serenes que segueixen a les de màxima activitat de les sessions, meditin, comentin, filosofin i divaguin en el si de les seves consciències, tot quant han viscut en aquelles estones de febrosa activitat, sense donar per acabada la tasca que allí feren fins que de les seves elucubracions en tinguin esment tots i cada un dels sindicats, per a que així, junt amb els seus mandataris, sentin el treball fet i no s'hagin d'aconhortar llegint les

actes oficials on solament pot anar-hi la lletra, però mai l'esperit d'allò que es discuteix i d'allò que s'acorda.

Comencin les meves divagacions de cara el fet cabdal, de cara l'esdevenidor, que marca una fita a l'història de la nostra congregació. Teníem allí en la gran sala de juntes de l'estatge social a quatre companys delegats o més ben dit encara, a quatre representants dels metges de les Illes Balears i hi eren ells en persona, de carn i ossos, els quals prengueren part activa en les nostres tasques amb un entusiasme tan fervent que donaven la impressió de què els seus sentiments germanívols vers nosaltres estaven per damunt de tota altra conveniència particularista. Algunes vegades sentia dins de mi una certa recança quan en agriar-se o personalitzar-se alguna discussió em semblava traslluir en els seus semblants una certa expressió d'astorament, diguent-me aleshores: Quin concepte més petit en formaran de nosaltres aquests qui han vingut a llançar-se als nostres braços en franca abraçada, si ens veuen entaular lluites de capelleta? Però aquest efecte era momentani. En les més crues i personals divergències, i quan tot feia preveure una desconsoladora tamborinada, el batec de les ales del bé comú, portava ràpidament a l'amigable avinença i, aleshores, aquells qui per primera vegada compartien el feixuc treball nostre, se'ls veia animosos mentre segurament pensaven: Això és vida, és activitat, és moviment vers un fi beneficiari per a tots i si en algun instant serpenteja la baixa passió, només serveix d'estímul a la més franca reacció salvadora. Una segona manifestació de l'esmentada Assemblea, que cal comentar per a treure'n la seva veritable significació, foragitant de passada tot aparent aspecte derrotista, fou el